

Pék Pál

Szakad a hó

Hűl már az ünnep, s homályában
milyen szélcsönd omlik ránk.
Miféle egek gödreiből
zuhog a szívre éjszakánk!

Hó szakad a szem tükrébe,
s dajkálva az arcodat,
kibicsakló holnapunkért
riasszak így holtakat?

S vergődjön az ágak rácsán
halott fehér homlokom...?
Hiába fogsz, ordas évek
csordája csörtet ágyamon.

S kés-időnket lehazudva
magad velem csorbítod...?
Tested fölött füvek lángja,
hantolatlan föld vagyok.

2008. ápr. 16/17.

Ami a földből kiforog

„Újra a fű közt, a
a gazban, az aljban.”
(Illyés Gyula: Koszorú)

arcok ti könnyű arcok
felhőtlen egek patyolat-szűz arca
szemek lágy tavában ringatottak arca
szélbe döfött utak smaragd rétek arca
apám csöndbe hulló fölparázsló arca
behomályló arcok lakatolt hiteké
egyetlen ősznek sárba rontott arca
mosolyod menhelye rám pirító hűség
názáreti hegyek örök-naiv arca
fölmagzott jövőnkben ábeli vétkeink
történelmünk arca
legyalázott szavak szervilis fortélyá
bevert szájak arca
világ kalitkában felkönyöklő remény
nefelejcses arca
tetszhalott éveink
nyelvünk édes arca
ha lesz ki szakadékos
erkölcs posványában még
pajzsul fölmutassa

2008. ápr. 19/20.